

(המשך מעמוד 9)

פנה קאסם לטוטר התורן, ביקש לראות את הקצין. לאחר חצי שעה של עדות אפשר היה לסגור את תיק הפריצה בביתו של המדן, השותף הרביעי לא היה אלא ה"מפלצת" עצמו, שאיים על חבריו לפשע, כי יהרגם אם יעזו לפצות פה.

דרכי חיים

האזהבים

כיצד מגיב הצופה הישראלי על הצגת אירוטיקה פיוטית על הבד? השבוע ניסה צלם'עמותות סקרן לגלות את התשובה. הוא הצטייד במצלמה ונורת'זבוק, רכש כרטיס להצגת הסרט הנאהבים וצפיה.

בדקה הארבעים של הסרט, הגיעו שני הנאהבים לתורה של האשה, ויכו את קהל הצופים באחת הסצנות האירוטיות המסעירות שהוצגו על הבד. הקהל נזרז. גם הצלם דרך את מצלמתו. שני הנאהבים עברו לחדר האמבטיה הסמוך והצלם יצא למעבר ש"באולם. ברגע שהגיעה מתיחותו של הקהל לשיאה, הבריקה נורת'זבוק. תגיבתו של הקהל הנסער הונצחה (ראה תמונה).

אלא שהקהל לא נשאר חייב. ברגע ש"הצלם הסקרן ניסה לצלם תמונה נוספת, התנפלו עליו שני צופים גברתיים, הפילו

יתחייב לא לעבור כל עברה בתקופה זו. הגדלובסקי התחייב ושוחרר. הוא מצא לו עבודה כמנופאי בנמל אילת וקיווה כי שוב לא יראה עוד את סורגי בית הסוהר — מבפנים. אלא שהגורל רצה אחרת. חודש וחצי לפני תום תקופת השחרור-על-תנאי, התפרע הגדלובסקי במלון הדיגיים באילת, שיבר כמה שמשות בבנין והובא שוב בפני שופט השלום, הפעם באילת.

אליהו נאחי, השופט-התורן באילת, בחן את הדו"ח על עברו של הגדלובסקי, דן אותו לשבועיים מאסר. באורח אוטומאטי שלל ממנו את תקופת השחרור-על-תנאי. שוב ציפו להגדלובסקי הסורגים ולתקופה ארוכה.

עורך-דין חיים קאויס, אליו פנה הגדלובסקי במצוקתו, הבטיח ללקוחו כי עדיין לא אבדה לו התקווה להחליף. ואמנם, בית-דמשפט המחוזי בירושלים, אליו פנה קאויס בבקשת ערעור, פסק, לאחר שמיעת העדות, יות, כי נאחי, כשופט שלום, לא יכול היה לפסוק בשאלת השחרור-על-תנאי. רק נציב בתי-הסוהר בארץ או ועדת-השחרורים הי' עליונה, יכולה לשלול את אשר היא נותנת. בלב קל פנה הגדלובסקי לרצות את שביעיים המאסר שפסק לו נאחי בסמכותו. אולם בין כתלי בית-הסוהר השיגה איתי' דבשורה המדאיבה: ועדת-השחרורים דעל-יגוה, אליה פנו השלטונות המשפטיים, דגה

תמונת קהל ה"נאהבים" שגרמה לקטטה ברגע עיון, בזק באולם

בעניינו, החליטה כי למרות הכל ימשיך הגדלובסקי לשבת מאחורי הסורג, שנה וחצי יטפוט.

מידו את מצלמתו, היכוהו מכות נאמנות.

דרכי אדם

השופט: אשה

"המשפט הבא" אמרה שופטת השלום ה"תל-אביבית לאה עוגן. אל האולם הכוכס עלי מוסטפה איברהים, אדם זקן (70), תר" שב יפו המתפרנס מהובלות בעגלת דו-אופן קטנה הרתומה לחמור. הוא הציץ לרגע באי-אמונה בשופטת ואחר נרתע נעלב: "מה זה? הבאתם אותי להשפט בפני אשה?" השופטת חייכה. היא כבר היתה רגילה בכך. עלי מוסטפה איברהים נאשם בכך, כי מקור פרנסתו, החמור, נשך לפני מספר חדשים ילדה בת עשר. השופטת שמעה את שני הצדדים, עיינה בעדויות ושאלה לבסוף את הווק, מה יש לו לומר להגנת איברהים הייסר וקצו ואחר השיב נעלב: "יא אשה, את שופטת אותי? היית צריכה לשלם לי בעד הזמן שגזלת ממני."

פסק הדין: עשרים לירות קנס. לכשסרב איברהים לשלם, בטענה כי אין ברשותו סכום כה גדול, הורתה השופטת לעצרו. אולם לאחר זמן, מסר אחד מהשוט"רים מלתי-האסירים לשופטת, כי חמורו של הזקן נשאר ללא מחסה בחוץ, השופטת הס" כימה לשחרר את איברהים עד שייגיס כסף. לאחר שנכשלו מאמציו של הישיש להו"דות לשופטת, קבע ליד שער בית-המשפט: "וואלה, זה לא שופט, זו אשה."

משפט

סמכות על תנאי

התנאי היה ברור: אברהם הגדלובסקי (31), שנדון בשעתו לארבע וחצי שנות מאסר על גנבת מטבעות-זהב מהקונסוליה ההולנדית בירושלים, יוכה בחופש, שנה וחצי לפני תום תקופת מאסרו — באם

בתנועות = ידיים עצבניות ונרגשות, סיפר

טאטאטי

— זאת יוסוף קאד סוויחי —

פחד. "מה עשית?" הוא רק מילמל, "מה עשית?" במשך אותו זמן נמשכה בחוץ ההמולה. אנשים התרוצצו אנה ואנה, מכוניות נסעו, המפקדים צעקו פקודות. השומר שלי לא יכול היה כנראה לשבת בשלחה במקום המ"רוחק ממרכז המחנה; הסקרנות דחפה אותו לראות מה קורה שם. הוא הפנה את גבו לכמה דקות ואני ניצלתי את ההזדמנות ו"הסתלקתי. בסך-הכל ישבתי כחצי שעה בבור.

לא רצתי ולא הראיתי כל סימן חיצוני ש"אני נמלט. הלכתי עד השער וכשהזקיף שאל אותי לאן אני הולך, עניתי שאני יוצא לכמה דקות עד הקנטינה של מחנה חיל ההנדסה הסמוך, כדי לקנות סיגריות. שאלתי אותו מה הסיסמה. ענה "קאדיס", והניח לי לעבור בלי שאלות נוספות.

★ ★ ★

מקלט במורדת

השיוכה כבר ירדה. הלכתי בצעדים מהירים עד לכפר סחיסי הסמוך וביקשתי ממכר שירשה לי ללון בביתו. אמרתי לו שאני בחופשה. השכס בבוקר, המשכתי בדרכי עד לכפר חרב, היושב על הרמה בדיוק מעל לקיבוץ עין-גב. שם גרה אחותי. התאכסנתי אצלה שני לילות, מבלי שאיש ירגיש בדבר.

ביללה השני, בצאתי מבית אחותי לקנות סיגריות במרכז הכפר, בא אלי אחד התור"שבים שהכירני ושאל: "נכון שהרגת קציין בכפר מספרים שאתה מבוקש באשמת רצח." צחקתי: "סתם פטפוטים. האם אני נראה כרוצח שנמלט? בסך-הכל הולך לקנות סיגריות."

חורתי לבית אחותי ובמשך כל הלילה הרהרתי במצבי. לבסוף החלטתי: בסוריה אין לי מה לעשות יותר. אני אדם אבוד. ואם כבר — אעבור לישראל, לארץ שבה נולדתי.

★ ★ ★

בריחה בבוקר ההתקפה

ודדתי בצמח, העיירה הגדולה על חוף הכינרת הדומי. באותו יום שירדתי במורד ההר מסוריה לטשח ישראל והסגרתי את עצמי לידי עובדי הפלחה של קיבוץ עין-גב, העבירו אותי למקום מערבי בפנים שטח ישראל. בדרך עברנו ליד חורבות צמח. אחד ממלחי שאל אותי: "איפה נולדת?" הצבעתי על השריידים ועניתי: "כאן, במנשיה של צמח."

הייתי נער בן 11 כשברחנו מביתנו. בלי לה היתה התקפה יהודית על העיירה ול"מחרת בבוקר אירוננו מה שיכולנו לקחת וטיפסנו בין הגבעות אל כפר חרב הסורי. איננו זוכר הרבה מאותם הימים: רק שאבי היה נגר וחרט"עץ ואני עבדתי אצל אחד פאריס, שהיה מוכר זבל למשקים היהודיים בסביבה. הייתי עוזר לו לקשור את השקים ונוסע אתו למשקים. ביקרתי לא פעם בשער הגולן, מסדה, אפיקים, דגניה א', דגניה ב'. למדתי גם כמה מלים עבריות ויכולתי לומר "שלום", "מה שלומך", ודברים כאלה.

• איזור פיתוח רחבי-ידיים, הנמצא בציפונה של סוריה.

החשבה אחת ריצדה במוחי ולא הר"פחה ממני. יום ולילה חשבתי, עד ש"החלטתי: אני אהרוג אותו. אהרוג את מפקד הפלוגה שלי. חיכיתי שיבוא פעם לבקר ב"עמדה שלי, בשעת שמירה, כדי להרוג אותו. הייתי אומר אחר-כך שזו היתה טעות, ש"קראתי לו לעצור ולוהות את עצמו, אבל הוא לא שם לב, שחשבתי אותו ליהודי. הייתי כבר מסתור.

אבל הקציין לא בא. החלטתי ללכת אני אליו. זה היה בשעה חמש אחר-הצהריים. סיימתי את השמירה שלי ופניתי לעבר מש"רד המפקד. דפתי בדלת והוא קרא לי להיכנס. ראיתי אותו יושב עם סגנו, ליד שולחן העבודה. ניצבתי דום ושאלתי אותו, בכל הכבוד: "יא סיד, מה יהיה עם הבקשה שלי לקבלת סעד? שני אחי הקטנים כותבים לי שאין להם מה לאכול. מי יפרנס אותם בזמן שאני משרת בצבא?"

הוא ענה לי: "מה אני, עבד אביך כדי שאכתוב כל מיני בקשות בשבילך? אנחנו משלמים לך שלושים לירות לחודש — מה אתה רוצה יותר?"

"שלושים לירות יא סיד, עניתי, "מה אפשר לעשות עם שלושים לירות? אני הולך פעם לשמות תה בבית-הקפה, קונה משחת נעליים ומכבד מישהו בחתיכת שוקולד — וגמרנו עם עשרים לירות. מה אשלח לאחי הקטנים?"

הקציין התרגז. דיבורי נראו לו כחוצפה גדולה. לא היתה זאת גם הפעם הראשונה שפניתי אליו באותה בקשה. הוא איבד את עשתונותו, קם על רגליו וסטר לי על לחיי. "צא מכאן, צארת בן כלב!"

לא יכולתי בלבוץ את העלבון. הרגשתי: זהו זה. בא הרגע. הפניתי את התי-המקלע שלי לכיוון שולחן הכתיבה. הנשק היה דרוך ולא נצור, מוכן לפעולה. במחסנית היו 20 כדורים, לחצתי על ההדק. הכלי קיפץ בין אצבעותי. טאטאטי את השולחן. ראיתי את מפקד הפלוגה, סגן-משנה מוחמד כלויה, מת קפל ונופל ארצה. אני לא יודע אם פגעתי בסגנו.

עוד לפני שנכנסתי לחדר, חשבתי על ה"תוצאות האפשריות. קיוויתי שאוכל איכשהו להימלט אחרי הירות. ואם לא — מה אפי"שר לעשות? הירגו אותי, והו זה. באותו רגע, אחרי המעשה, נתפסתי צמרמורת. ורק תי את התתי-מקלע הריק מכדורים על ה"ריצפה ורצתי החוצה.

★ ★ ★

הסיסמה היתה "קאדיס"

חוף כבר התאספו כמה חיילים מן היחידה שלי, פלוגה בגודל תותחנים סורי. דחקא לא היתה מתוכמה גדולה. איש לא היכה אותי ולא אמרו לי דבר. רק הח"זיקו אותי עד שתגיע המשטרה הצבאית. גדול, תפור באדמה, שמעליו מתוחה רשת של תיל דוקרני. לכאן מכניסים חיילים ש"נשפטו על עבירות חמורות יותר, או שגני"דונו לצינוק היכרתי היטב את המקום, מ"הודמנויות קודמות.

הסתכלתי סביבי ומעלי, וגיליתי, כי החייל שהופסק לשמור עלי היה אחד מיד"י. ב"קשתי ממנו סיגריות. הוא סירב לתת לי: